

Čís. 11225.

Předložil-li hypotekární věřitel exekučnímu soudu řádnou plnou moc svého právního zástupce s návrhem, by všechny obsílky, nanejvýš i obsílka k rozvrhovému roku, byly doručovány jen jeho právnímu zástupci, exekuční soud však přes to nedoručil usnesení, jímž byl nařízen rok k rozvrhu nejvyššího podání, právnímu zástupci hypotekárního věřitele, nýbrž jemu samému, nemá toto doručení procesuální účinek a jest jednání při rozvrhovém roku, k němuž se nedostavil ani hypotekární věřitel ani jeho právní zástupce, zmatečné podle § 477 čis. 4 c. ř. s.

Exekuční soud není oprávněn, by sám zrušil jednání o rozvrhu pro zmatečnost podle § 477 čis. 4 c. ř. s. k návrhu dotčeného hypotekárního věřitele.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R I 766/31.)

Soud první stolice k návrhu zástupce hypotekárního věřitele J-a zrušil usnesením jednání o rozvrhu nejvyššího podání při roku ze dne 15. ledna 1931 s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude nařízen nový rok k rozvrhu, ježto obeslání k rozvrhovému roku bylo doručeno přímo straně, nikoliv jejímu právnímu zástupci, vykázanému plnou mocí. Rekursní soud napadené usnesení zrušil. Důvody: Postup soudu první stolice není zákonem odůvodněn. Podle povahy projednávaného případu mohl by soud první stolice sám, vyřknuv zmatečnost řízení, je a tudíž i rok k rozvrhu nejvyššího podání zrušiti podle § 7 c. ř. s. a § 78 ex. ř., kdyby řízení bylo stíženo nedostatkem procesní způsobilosti nebo zákonného zastoupení strany. Toho však v projednávaném případě není. Jde jen o porušení ustanovení § 93 c. ř. s. a § 78 ex. ř., což však neopravňovalo soud první stolice k opatření, k němuž sáhl napadeným usnesením, a strana dotčená v tomto případě není oprávněna zakročiti, poněvadž jde o ustanovení roku, jež podle § 130 c. ř. s. a § 78 ex. ř. nemůže býti napadeno zvláštním opravným prostředkem.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu hypotekárního věřitele J-a zrušil jednání o rozvrhu nejvyššího podání, provedené prvním soudem při roku dne 15. ledna 1931, a soudu první stolice přikázal, by dále jednal podle směrnic do odůvodnění tohoto usnesení pojatých.

Důvody:

Správný jest právní názor napadeného usnesení, že postup soudu první stolice, dotčený rekursen vymáhajícího věřitele, byl vadný; s dalšími názory soudu rekursního však nelze souhlasiti. Hypotekární věřitel J. předložil soudu první stolice podáním ze dne 13. listopadu 1930 řádnou plnou moc Dr. R-a, advokáta ve Z., ze dne 4. listopadu 1930 s návrhem, by všechny obsílky byly doručovány jen jeho právnímu zástupci, zvláště i obsílka k rozvrhovému roku. Podle §§ 93 c. ř. s. a 78 ex. ř. měla se tudíž, počínajíc od té doby, všechna doručení v této exe-

kuční věci diti jmenovanému zmocněnci. Nedoručil-li soud první stolice přes to usnesení, jímž byl nařízen rok k rozvrhu nejvyššího podání na den 15. ledna 1931 Dr. R-ovi, nýbrž věřiteli samému, nelze přikládati tomuto doručení, stavšímu se proti výslovnému předpisu § 93 c. ř. s., procesuální účinek. V tomto ustanovení jest použitím slov »mají se diti« přesně vysloveno, že jest platnost doručení podmíněna šetřením tohoto předpisu. Věc se má tedy tak, jakoby řečené usnesení nebylo vůbec doručeno J-ovi, jenž mohl, hledě k uvedenému ustanovení, důvodně míti za to, že usnesení bylo doručeno též jeho zmocněnci a že není třeba, by se k roku osobně dostavil. Byla mu tudíž nezákonným postupem odňata možnost na soudě jednati a tím založena zmatečnost podle § 477 čis. 4 c. ř. s. Bylo tudíž rozhodnouti, jak se stalo, a jest věci soudu první stolice, by ustanovil nový rok k rozvrhu nejvyššího podání, dbaje přesně předpisů o doručování obsílek všem zájemcům.

Čís. 11226.

Cesta z nouze (zákon ze dne 7. července 1896, čis. 140 ř. zák.).

Nezbytnou cestu lze zřídit i pro fysickou část katastrální parcely. Lhostejno, že pozemek, pro nějž se má zřídit nezbytná cesta, není enklávou.

Propůjčení nezbytné cesty není vyloučeno tím, že pozemek, pro nějž se má zřídit nezbytná cesta, jest součástí pozemkového komplexu, hraničícího na některé jiné své straně s veřejnou cestou.

I pro lesní pozemky jest nadále (po zákonu ze dne 9. ledna 1913, čis. 7 ř. zák.) přípustné propůjčiti nezbytnou cestu za podmínek zákona ze dne 7. července 1896, čis. 140 ř. zák.

Okolnost, že za řízení podle zákona ze dne 7. července 1896, čis. 140 ř. zák. byl změněn způsob obdělávání služebního pozemku, mohla by míti vliv jen na výši náhrady.

Útraty odpůrcova bezúspěšného rekursu nelze čítati k útratám, jichž náhradu bylo by přisouditi proti navrhovateli.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R I 869/31.)

Soud první stolice povolil navrhovatelům cestu z nouze pro pozemek č. kat. 536 les přes pozemky odpůrců. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu odpůrců a zamítl jejich návrh na přisouzení útrat dovolacího rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé vytýkají napadenému usnesení zřejmou nezákonnost, ale neprávem. Nelze jim přisvědčiti v tom, že nezbytnou cestu nelze zřídit jen pro část nemovitosti. Účelem zákona o nezbytných cestách jest, umožniti řádné hospodaření neb užívání půdy, a jest nerozhodno, zda